

č. j. 19 C 366/2014 - 261

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucíí Vítkovou v právní věci žalobce **David Navara**, nar. 28. 10. 1976, bytem Jindřichův Hradec, Kosmonautů 40 proti žalovanému: **Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966, bytem Praha 2, Slezská 1668/56, zastoupen Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem AK Brno, Bolzanova 461/5, **o ochranu osobnosti**,

t a k t o :

- I. **Zamítá se žaloba**, aby žalovaný byl povinen zdržet se zveřejňování podoby žalobce, zveřejňování jména, poštovních i emailových adres, telefonních čísel či jiných osobních údajů žalobce, veřejného používání jména žalobce jako názvu pomocných a orientačních struktur (oddíly, složky, štítky) své internetové stránky, zveřejňování korespondence žalovaného, není-li v anonymizované podobě a aby uvedenými povinnostmi k nekonání (omittere) byl žalovaný vázán až do data své poslední učiněné podpory, obhajoby, oslavy či glorifikace osoby podezřelé, obviněné, obžalované nebo odsouzené na trestné činy podle § 403, § 404 a §405 trestního zákona nebo za násilné trestné činy s rasovým, národnostním či náboženským motivem a ještě dva roky poté.
- II. **Zamítá se žaloba**, aby žalovaný byl povinen do 15 dnů od nabytí právní moci rozsudku odstranit ze svých internetových stránek fotografie a videozáznamy zachycující rozlišitelnou podobu žalobce, anonymizovat zveřejněnou korespondenci žalobce tak, že odstraní poštovní i emailové adresy, telefonní čísla a další osobní údaje a jméno žalobce nahradí zkratkou D. N., aby byl povinen oddíly, složky, štítky či jiné pomocné a orientační struktury na své internetové stránce, které se nyní nazývají „David Navara“, resp. „Navara“, přejmenovat na „D. N.“ a aby byl povinen anonymizovat i titulky a obsah svých článků, odstraňovat nebo anonymizovat též komentáře, diskuzní příspěvky či

poznámky, jejichž autorem je skutečně nebo domněle třetí osoba, tak, aby smysl výše uvedeného zůstal naplněn.

- III. **Zamítá se žaloba**, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci na účet žalobce 50.000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy, kterou žalobci způsobil a uhradit náklady řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 20.570,- Kč k rukám právního zástupce žalovaného Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou na ochranu osobnosti podanou ke zdejšímu soudu 14. 10. 2014 se žalobce domáhal hned několika nároků po žalovaném, a to jednak zdržení se zveřejňování podoby žalobce uvedené v petitu žaloby jako zdržení se zveřejňování jména, poštovních i emailových adres, telefonních čísel či jiných osobních údajů žalobce, dále používání jména žalobce jako názvu pomocných a orientačních struktur své internetové stránky a zveřejňování korespondence žalovaného, není-li v anonymizované podobě, když blíže časově tyto povinnosti, které by měly být žalovanému uloženy, nebyly ze strany žalobce specifikovány, pouze jako uložení povinností až do data poslední učiněné podpory obhajoby, oslavy či glorifikace osoby podezřelé, obviněné, obžalované nebo odsouzené za trestné činy dle § 403, 404 a 405 trestního zákona, nebo za násilné trestné činy s rasovým, národnostním či náboženským motivem od této podpory až dva roky poté. Dále se žalobce domáhal, aby žalovaný odstranil ze svých internetových stránek (které blíže nespecifikoval) fotografie a videozáznamy zachycující rozlišitelnou podobu žalobce, aby byl povinen anonymizovat zveřejněnou korespondenci žalobce, a dále nahradit jméno žalobce zkratkou D. N., taktéž žádal anonymizaci titulků a obsahů článků žalovaného, odstranění, a nebo anonymizování komentářů, diskusních příspěvků či poznámek, jejichž autorem je skutečně nebo domněle třetí osoba (blíže nespecifikovaná) a dále žádal finanční částku 50.000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy, která měla být žalobci ze strany žalovaného způsobena. Žalobce v žalobě a ve svých obsáhlých podáních doplňoval skutková tvrzení k podpoře nároků, které požadoval, uváděl, že žalovaný se dopustil nejméně čtyř zásahů do nejméně tří složek osobnosti, jednak uváděl natočení videozáznamu třetí osobou 9. 7. 2014, když se žalobce účastnil jednání u Městského soudu v Brně jako návštěvník veřejného líčení v trestní věci, uváděl, že třetí osoba natočila v průběhu jednání mimo jiné i podobiznu žalobce, a na internetové stránce žalovaného a uvedené žalobcem jako extremistický blog o právo – paragraphos.pecina.cz se měl objevit článek týkající se zmíněného soudního jednání, který byl doprovázel propagačním videospotem, na kterém se žalobce vyskytl. Žalobce uváděl, že žalovaného vyzýval k upuštění od nezákonného jednání, pokud jde o videozáznam zachycující jeho podobiznu, a to dopisy z 29. 7. 2014, kterým vyzýval žalovaného k odstranění videozáznamu a dále dopisem z 18. 8. 2014, kde opět žádal odstranění videozáznamu a anonymizaci osobních údajů žalobce. Žalobce uváděl, že tyto výzvy žalovaný s krátkým komentářem zveřejnil na internetové stránce spolu se svými odpověďmi, když v těchto dopisech ponechal všechny osobní údaje žalobce, tedy jméno, adresu a email a zejména klíčovou identifikaci jeho osoby ve videospotu. Druhu výzvu potom zveřejnil tak, že anonymizoval údaj o čísle bankovního účtu a ostatní osobní údaje opět ponechal. Nad rámec toho žalobce uváděl, že byla zveřejněna další výzva, kterou adresoval však pouze společnosti GUIDEMEDIA s. r. o. Žalobce dále uváděl, že žalovaný odmítl výzvy ke stažení videozáznamu s poukazem na legální licenci a na druhou výzvu taktéž reagoval jejím odmítnutím. Poukazoval dále na vazby

žalovaného na prvky neonacistické struktury v ČR a v zahraničí, uváděl, že v minulosti před zhruba pěti lety od podání žaloby s žalovaným osobně diskutoval, od roku 2012 se s ním následně vedl polemiku na jeho internetové stránce. Uváděl, že napadá zásahy do osobnostních stránek, a to konkrétně do chráněné stránky lidské podoby, písemností osobní povahy a jména, které blíže rozebíral, pokud jde o doktríny a taktéž dostupnou judikaturu v této oblasti, a uvedl, že probíhajícími svévolnými rozšiřováními osobních informací ohledně žalovaného, tedy adresy, bydliště a emailu, zasahuje žalovaný nezákonně do jeho práva na soukromí. Podrobně potom rozvedl termín zákonná licence, když dovozoval, že internetový blog žalovaného není obdobné zpravodajství ve smyslu § 89 občanského zákoníku, tedy se žalovaný nemůže zprostit protiprávnosti jím prováděného rozšiřování jeho podoby poukazem na zákonnou licenci zpravodajskou. Bránil se taktéž zveřejňování písemností osobní povahy, kde bylo uvedeno právě jeho jméno, adresa, případně emailová stránka. Žalobce tedy uváděl, že nepochybně byla způsobena újma na právu k vlastní podobě člověka, na právu nakládání s podobou, když bez svolení jeho osoby byl zveřejněn na blogu žalovaného, který směřuje na obhajobu neonacistů, a navštěvují ji neonacisté právě tento spot. Uváděl taktéž zásah do přirozeného práva na bezpečnost osoby. Dále rekapituloval nedovolené rozšiřování písemností s jeho osobními údaji a zveřejňování jich, z tohoto titulu proto žádal taktéž finanční zadostiučinění.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu, sporoval jakékoli zásahy do osobnostních práv, které by žalobci měl způsobit, uvedl, že žalobce se o své vůli rozhodl, že se zúčastní soudního jednání a vzhledem k relativně značné publicitě případu mohl a měl počítat s tím, že jeho podoba bude zachycena v určité míře i následně rozšiřována, neboť vstoupil do veřejného prostoru. Pokud jde o zobrazení žalobce na videozáznamu, toto považoval žalovaný za zcela neutrální, nikterak urážlivé a nebyl s absencí zásahů do jeho intimní sféry. Uvedl, že veškeré žalovaným zveřejněné osobní údaje týkající se žalobce jsou volně dostupné na portálu Ministerstva spravedlnosti, proto jejich zveřejněním nebyla žalobci způsobena žádná újma, a to i za situace, že žalobce tvrdí, že se dle vlastního tvrzení na uvedené adrese nezdržuje a bydlí jinde. Uváděl dále, že spojení žalobcovy podoby a jména si tento způsobil sám, neboť ačkoliv žalovanému byla od počátku žalobcova identita známa, o ní na svém blogu nikterak neinformoval a předmětné spojení vyplynulo až ze série předžalobních výzev zasílaných žalovanému. Žalovaný uváděl, že chybí základní předpoklad k tomu, aby mohla být žaloba úspěšná, tedy existence neoprávněného zásahu do osobnostního práva žalobce, sporoval jakékoliv obavy žalobce o jeho osobní bezpečnost, když není zřejmé, o co se tyto konkrétní obavy mají opírat, ke svému blogu žalovaný uvedl, že tento existuje již od května roku 2009, uvedl jeho obsah a kvantitu příspěvků, s tím, že pokrývá tematicky širokou oblast práva a stal se postupně respektovaným zdrojem informací, mimo jiné proto, že informace na něm publikované jsou detailní, autentické a prakticky vždy věcně přesné a úplné.

Ve věci bylo rozhodnuto dle ust. § 115a o.s.ř. bez nařízení jednání, když účastníci s tímto postupem souhlasili výslovně ve svých podáních, žalovaný ve svém podání doručeném soudu 14. 5. 2015, žalobce pak ve svém podání doručeném soudu 9. 6. 2015. Soud proto věc projednal a rozhodl na základě listinných důkazů předložených ze strany účastníků, neboť v daném případě tento postup byl odůvodněn.

Soud provedl dokazování listinnými důkazy předloženými ze strany účastníků, ze kterých má za prokázány následující skutečnosti: Z listinného důkazu zveřejněného videospotu Tomášem Pecinou z 16. 7. 2014 na adrese označené žalobcem <http://paragraphos.pecina.cz/2014/07/vyslech-znalce-uhlire.html> má soud za prokázáno, že zde byl zveřejněn článek z 16. července 2014 ohledně knihy Adolf Hitler - Projevy, a následoval tvrzený spot, který měl obsahovat podobiznu žalobce. Z první výzvy Tomáši Pecinovi z 29. 7.

2014 zasílané ze strany žalobce má soud za prokázáno, že tímto dopisem se žalobce domáhal zastavení nezákonného rozšiřování jeho podoby, uváděl zveřejnění videozáznamu zachycující jeho podobu na adrese, kterou zde specifikoval (internetová adresa označená shora) konkrétně v časech 0:53, 1:19, 1:50 a 4:31, když specifikoval svojí osobu, jako osobu, která má na klopeč odznak s přeškrtnutým hákovým křížem. V tomto dopise žalobce žalovaného upozorňoval, že k zachycení jeho podoby nikomu nedal svolení, k rozšiřování jeho podoby nikomu nedal svolení, ke zveřejnění jeho podoby v této formě a na jeho stránce ho uráží a tato forma publikace jeho podoby ho vzhledem k agresivitě neonacistických čtenářů ohrožuje. Žádal proto zastavení nezákonného zveřejňování jeho podoby. Z druhé výzvy zasílané Tomáši Pecinovi ze strany žalobce z 18. 8. 2014 žalobce žádal předžalobní výzvou k zastavení nezákonnosti a dobrovolné náhradě újmy, poukazoval na první výzvu z 29. 7. 2014, na kterou žalovaný reagoval 8. 8. 2014 odmítnutím poukazem na § 89 občanského zákoníku. Uváděl, že by rád upozornil, že si zřejmě žalovaný plete svůj blog s vědeckým či uměleckým dílem, či s rozhlasem, televizí či tiskem, uváděl prohloubení zásahu do jeho soukromí zveřejněním této první výzvy a spojení nezákonného záznamu jeho podoby s identifikací jeho osoby včetně trvalého bydliště, a to nepřehlédnutelně zlomyslně s cílem ublížit. Žádal zastavení na blogu nezákonného rozšiřování jeho podoby, odstranění textu identifikující jeho osobu před nebezpečnými neonacistickými příznivci a anonymizování údajů. Dále žádal zaplacení částky 25.000 Kč na účet zde uvedený. Žalobce dále předložil zveřejnění první výzvy Tomášem Pecinou z 8. 8. 2014 v článku „Zastavení nezákonného rozšiřování aneb David Navara se vrací“ na adrese <http://paragraphos.pecina.cz/2014/08/zastaveni-nezakonneho-rozsirvani-aneb.html>, v tomto článku nazvaném „Zastavení nezákonného rozšiřování aneb David Navara se vrací“ pisatel Tomáš Pecina uváděl, že lze jen těžko posoudit, jakou oblibu příznivců si získala opakovaně se vracějící postava jeho blogu David Navara, s tím, že by neměl smlčet, že mu onen objeviv se na posledním hlavním líčení v kauze Hitlerových projevů zaslal výzvu a co mu na ní odepsal. Následně byla zveřejněna výzva z 8. 8. 2014 zasílaná ze strany žalobce žalovanému, a dále předžalobní výzva z 19. 8. 2014 v následujícím článku „Znovu David Navara“ na též internetové adrese žalovaného. Byla uveřejněna i předžalobní výzva z 19. 8. 2014. Z odpovědi žalovaného zasílané žalobci dopisem z 8. 8. 2014 má soud za prokázáno, že žalovaný reagoval na dopis žalobce z 29. 7. 2014, uváděl, že ve věci žádosti na zastavení nezákonného rozšiřování podoby žalobce si dovoluje odkazovat na ust. § 89 občanského zákoníku, podle něhož se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam mohou bez svolení člověka také poříditi nebo použíti přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství. Uváděl, že k takovému pořízení a použití zde došlo, neboť podoba byla zachycena jednak v soudní síni Městského soudu v Brně při veřejnosti dostupném hlavním líčení, dále v prostoru bufetu v soudní budově, kde byl, jak byl žalovaný informován, pozorně naslouchal poradě mezi obžalovanými a jejich obhájcem. Žádosti proto nevyhovoval. Z dopisu z 19. 8. 2014 zasílaného ze strany žalovaného žalobci má soud za prokázáno, že tento reagoval na dopis 18. 8. 2014 zasílaný ze strany žalobce, uváděl, že pokud jde o trvalý pobyt žalobce, může jej kdokoli vyhledat na veřejných zdrojích, například v rejstříku právnických osob, kde figuruje jednak u společnosti nuabi, s.r.o., jednak u Nadačního fondu angažovaných nestraníků. Dále uváděl, že na videozáznamu z jednání u Městského soudu v Brně jej žalovaný nikterak neztotožnil, naopak to byl žalobce, kdo se začal domáhat odstranění tohoto záznamu v jeho blogu a svou identitu tím prozradil. Uváděl dále, že není jeho záměrem působit žalobci jakoukoliv újmu, nechová k němu žádné nepřátelské city, avšak požadavkům žalobce nevyjde vstříc, neboť je má za neoprávněné a excesivní. Žalobce soudu dále doložil přílohu - schéma neonacistické subkultury v okolí Tomáše Peciny, které sám vyhotovil, a ze kterých dovozoval, že Tomáš Pecina je členem legalizující divize. Z listinného důkazu zachycující úvodní stranu internetové stránky www.svobodnyodpor.info ze srpna roku 2014, blíže nekonkretizovanou, pokud jde o časové

určení, má soud za prokázáno, že zde v pravém dolním rohu byla mimo jiné uvedena internetová stránka žalovaného s nadpisem článku „Znovu David Navara“.

Soud zamítl návrhy na doplnění dokazování listinami, které se nevztahují k projednávané věci, a které byly účastníky soudem předloženy, a to pro nadbytečnost a nehospodárnost. Jedná se o fotografie pořízené žalobcem bez konkrétního uvedení data jejich pořízení, prostorů, ve kterých byly pořízeny ve dvou kusech, dále příloha z internetových stránek <http://radicalrevival.wordpress.com>, která měla odkazovat na Tomáše Pecinu, dále příloha doložená žalobcem ohledně zveřejnění bydliště státního zástupce Tomášem Pecinou z 9. 7. 2014, příloha agresivní reakce neonacistů na článek T. Peciny z 9. 7. 2014, dále CD s uloženým videozáznamem, který žalobce předložil, dále listinou nazvanou Kauza Hitlerových projevů – informace k osobám vyhotovenou 3. 11. 2014 Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování pod č. j. UOOZ-126-72/ČJ-2014-290050 včetně doložených příloh k této listině, a článku, vztahující se k osobám Pavla Kamase, Stanislava Beera a Lukáše Nováka, dále podaným dovoláním Nejvyšším státním zastupitelstvím v Brně pod č. j. 1NZO 5020/2015-28 doručeným Nejvyššímu soudu ČR 30. 4. 2015 ve věci obviněného Pavla Kamase, Lukáše Nováka a Stanislava Beera a společnosti GIUDEMEDIA s.r.o., kopií dokumentů z blogu žalovaného paragraphos, z 20. 12. 2013, 15. 7. 2014, 13. 2. 2014, 7. 5. 2014, 19. 3. 2014, 30. 10. 2013, 15. 10. 2013, 11. 5. 2013, 16. 4. 2013, 29. 11. 2012, 23. 10. 2012, 10. 10. 2012, 20. 7. 2012, 9. 7. 2012, 11. 7. 2012, 23. 4. 2012, 18. 4. 2012, 13. 4. 2012, 28. 3. 2012, 23. 1. 2012, 13. 1. 2012, 12. 1. 2012, 11. 1. 2012 a dále z dat 9. 1. 2012, 5. 1. 2012, 3. 1. 2012, 29. 12. 2011, 14. 12. 2011, 25. 11. 2011, 23. 11. 2011, 19. 11. 2011, 15. 11. 2011, 3. 11. 2011, 27. 11. 2011, 29. 9. 2011, 9. 5. 2011 a z 3. 1. 2016, 18. 3. 2015, 9. 10. 2014, 9. září 2014, 19. 6. 2014, 4. 6. 2014, 28. 5. 2014, 1. 4. 2014, 28. 2. 2014, 9. 1. 2014, 6. 1. 2014, 29. 11. 2013, 26. 11. 2013, 6. 11. 2013, 4. 10. 2013 a dále z týchž stránek blogy ze dne 10. 3. 2015, 19. 11. 2014, 20. 10. 2014, 14. 8. 2014, 21. 7. 2014, 6. 6. 2014, 8. 11. 2013, 16. 10. 2013, 10. 10. 2013, 11. 5. 2013, 18. 4. 2013, 29. 11. 2012, 8. 10. 2012, 28. 9. 2012, 29. 8. 2012, 26. 6. 2012, 10. 6. 2012, 8. 6. 2012, 5. 6. 2012, 24. 5. 2012, 4. 5. 2012, 16. 4. 2012, 14. 4. 2012, 29. 3. 2012, 24. 3. 2012, 16. 3. 2012, 14. 3. 2012, 9. 3. 2012, 5. 3. 2012, 22. 2. 2012, 6. 2. 2012, 30. 1. 2012 a 25. 1. 2012, 22. 1. 2012, 15. 1. 2012, 13. 1. 2012, 12. 1. 2012, 29. 12. 2011, 7. 12. 2011, 19. 11. 2011, 15. 11. 2011, 3. 11. 2011, 22. 9. 2011 vztahujícího se dle žalobce k prokázání vulgarizmů žalovaného vůči soudcům v těchto článcích, kyber šikany žalovaným, pokud jde o případ soudního znalce Mgr. et Mgr. Michala Mazela, dále kyber šikany vztahujícího se dle žalobce k případu soudního znalce PhDr. Jana B. Uhlíře, Ph.D., dále kyber šikany vztahujícího se dle žalobce k případu soudního znalce JUDr. PhDr. Iva Svobody, Ph.D. a dále sdělením zasílaným Okresnímu soudu v Mostě ve věci 1T 81/2011 ve věci obžalované Lucie Šlégrové, a dále články zveřejněnými na blogu žalovaného www.paragraphos vztahujícím se k námitce podjatosti znalce Mazla z 10. 10. 2011 včetně reakcí na blog, z 27. 10. 2011 včetně reakcí na blog z 9. 7. 2012, a dále články vztahující se dle žalobce k zasahování do soukromí žalovaným, pokud jde o zveřejňování osobních údajů soudního znalce PhDr. Jana B. Uhlíře, Ph.D. ze 3. 1. 2016 včetně reakcí na tento blog. Soud dále zamítl návrh na doplnění dokazování výpisem z katastru nemovitostí LV 534, k. ú. Jenštejn vztahující se k osobám odlišným od účastníků sporu a dále články z internetových stránek žalovaného www.paragraphos z 19. 6. 2014 týkající se historika Uhlíře včetně reakcí na tento blog, curriculum vitae zveřejněného žalovaným, pokud jde o životopis Jana Uhlíře a dále články vztahující se k dle žalobce ohrožení soukromí JUDr. PhDr. Iva Svobody, Ph.D. taktéž vydané na internetových stránkách žalovaného z 13. 1. 2012 včetně fotografie. Soud dále neprovedl důkaz opatřením Městského státního zastupitelství v Brně č. j. 2Zt 148/2010-30 ze dne 29. 6. 2012, které se nevztahuje k projednávané věci. Taktéž žalovaný založil listiny, které soud neprováděl z důvodu nadbytečnosti, a to článek 1. máj policisté rozeznali blokádu slzným plynem. 57 Brňanů zadrželi z 30. 4. 2015 uveřejněný na internetové adrese www.brnenskydenik.cz, dvěma založenými

fotografiemi, oznámením zasílaným Okresnímu státnímu zastupitelství v Berouně o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin ze dne 4. 8. 2011, výpisem z Registru ekonomických subjektů žalobce, výpisem ze Seznamu držitelů datových schránek týkající se žalobce a výpisem z Registru týkající se žalobce včetně výpisu z obchodního rejstříku Nadačního fondu angažovaných nestraníků a firmy nuabi s.r.o. Všechny tyto listinné důkazy byly zakládány účastníky, jak bylo již hodnoceno shora, avšak nikterak se nevztahují k projednávanému nároku na ochranu osobnosti a k žalobním petitům požadovaným touto žalobou, tedy k prokázání nároku žalobce, případně k obranným tvrzením žalovaného.

Po provedeném dokazování soud zjistil tento skutkový stav věci: Žalobce se 9. 7. 2014 účastnil jako veřejnost veřejného líčení vedeného u Městského soudu v Brně, z tohoto jednání byl neznámou osobou učiněn videozáznam, na kterém byla mimo jiné zachycena podoba žalobce. Tento videozáznam následně byl publikován na internetových stránkách www.paragraphos.pecina.cz od blíže nezjištěného data cca týden od konání veřejného líčení v trestní věci. Žalobce zaslal žalovanému dvě výzvy, 29. 7. 2014 a 18. 8. 2014, kterými žádal osobu žalovaného o odstranění videozáznamu z jeho blogu, v druhé potom navíc k anonymizaci jeho osobních údajů, které následně žalovaný zveřejnil, neboť zveřejnil i tuto první výzvu z 29. 7. 2014 na svém blogu, kde bylo uvedeno jméno, bydliště a email žalobce. Žalovaný zveřejnil i druhou výzvu z 18. 8. 2014 na svém blogu. Žalovaný odpověděl na první a druhou výzvu žalobci dopisy z 8. 8. 2014 a 19. 8. 2014, i tyto odpovědi byly zveřejněny na blogu žalovaného. Žalovaný odmítl požadavky žalobce, ponechal na blogu osobní údaje žalobce, jméno, adresu, bydliště a email, anonymizoval ve druhé výzvě údaj o čísle bankovního účtu.

Podle § 77 občanského zákoníku (zák. č. 89/2012 Sb.) jméno člověka je jeho osobní jméno a příjmení, popřípadě jeho další jména a rodné příjmení, která mu podle zákona náleží. Každý člověk má právo užívat své jméno v právním styku, stejně jako právo na ochranu svého jména a na úctu k němu. Podle § 78 odst. 1 občanského zákoníku člověk, který byl dotčen zpochybněním svého práva ke jménu, nebo který utrpěl újmu pro neoprávněný zásah do tohoto jména, zejména neoprávněným užitím jména, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno, nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Podle § 81 odst. 1 občanského zákoníku chráněná je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno, nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Podle § 84 zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.

Podle § 85 občanského zákoníku odst. 1 rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením.

Podle § 86 nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život, nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

Podle § 87 odst. 1 kdo svolil k použití písemnosti osobní povahy, podobizny nebo zvukového či obrazového záznamu týkajícího se člověka nebo jeho projevu osobní povahy, může svolení odvolat, třebaže je udělen na určitou dobu.

Podle § 88 odst. 1 svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použijí k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Podle odst. 2 svolení není třeba ani v případě, když se podobizna, písemnost osobní povahy nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použijí na základě zákona k úřednímu účelu, nebo v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu.

Podle § 89 občanského zákoníku podobizna nebo zvukový či obrazový záznam se mohou bez svolení člověka také pořídít nebo použít přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství.

Podle § 90 občanského zákoníku zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného, nebo k použití jeho podobizny z písemnosti osobní povahy, nebo zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka.

V projednávaném případě soud na základě provedeného dokazování a právního hodnocení věci zjišťoval, zda v daném případě jsou splněny jednak formální požadavky na vykonatelnost a určitost a srozumitelnost petitu žaloby (pokud jde o první a druhý výrok žádaný petitem žaloby) a dále požadavky zákonného splnění podmínek pro existenci nároku žalobce spočívajícího v zásazích do osobnostních práv žalobce, které žalobce specifikoval v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalovaného, a tedy důvodnost nároků, které žalobce požadoval, spočívajících ve zdržení se, případně odstranění údajů z internetových stránek a taktéž požadavku na finanční nemajetkovou újmu. K prvnímu požadavku, pokud jde o formální náležitosti petitu žaloby, soud uvádí, že ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2304/99 použitelné na projednávaný případ, je třeba trvat na tom, že z požadavku náležitého vylíčení skutkového děje vyplývá nezbytnost, aby z žaloby samotné bylo zřejmé, jakým skutkem došlo k zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobce a současně též to, z které z dílčích složek osobnosti žalobce se tento zásah týkal. Skutková tvrzení v tomto případě byla žalobcem vymezena tak, že žalobce se dobrovolně účastnil veřejného trestního řízení u Městského soudu v Brně 9. 7. 2014, když podrobně neuvedl spisovou značku jednání, ani jeho časový průběh, uváděl, že šlo o trestní věc proti vydavatelům knihy Adolf Hitler: Projevy. Žalobce uvedl, že zde neznámou osobou byl pořízen kamerový záznam, který následně žalobce cca po jednom týdnu zaregistroval na internetových stránkách žalovaného – www.paragraphos.pecina.cz, ve kterém tento spot byl uveřejněn. Již z tohoto jednání žalovaného, který předmětné internetové stránky provozuje, a kterého žalobce, jak uvedl, zná již z minulosti, neboť ve své žalobě vylíčil, že je již od roku 2012 je s ním v kontaktu a vedl s ním již v minulosti polemiku na jeho internetové stránce, tak již z tohoto zveřejnění spotu, kde mimo jiné žalobce taktéž jako veřejnost byl zobrazen, dovozoval zásah do složek jeho osobnosti, pokud jde o tělesnou integritu, soukromí, čest, důstojnost, jméno apod., především pak zásah do práva na podobu. Provedeným dokazováním a konec konců i vylíčením skutkových tvrzení v žalobě bylo prokázáno, že v této chvíli při zveřejnění spotu žalobce nebyl nikterak konkretizován, pokud jde o jeho podobiznu, z tohoto zachycení mimo jiné celého jednání včetně podoby žalobce, nebylo možné určit jeho totožnost, jakkoliv tedy jej ztotožnit a identifikovat jej. Spot byl pořízen osobou odlišnou od žalovaného, jím pouze použit k článku, který žalovaný na svém blogu uveřejnil. Až následně žalobce reagoval na tento spot, a to dvěma výzvami adresovanými žalovanému, a to výzvou z 29. 7. 2014, kterou žádal žalovaného k odstranění videozáznamu z jeho blogu, v této výzvě sám žalobce specifikoval zobrazení jeho osoby v konkrétních časech na videospotu v časech 0:53,

1:19, 1:50 a 4:31, taktéž uvedl, že jde o jeho osobu, která má v klopě odznak s přeškrtnutým hákovým křížem a uváděl, že nedal svolení nikomu k rozšiřování, zachycování jeho podoby ani k šíření na stránkách žalovaného, které jej uráželo a ohrožovalo. Na tuto výzvu následně reagoval žalovaný tak, že zveřejnil tuto výzvu na svých internetových stránkách spolu se svojí odpovědí z 8. 8. 2014, kterým tyto zásahy odmítal, na tento dopis reagoval žalobce další výzvou, tentokrát již předžalobní z 18. 8. 2014, kterou odeslal žalovanému doporučeně a emailem a opětovně vyzval k odstranění videozáznamu a navíc k anonymizaci jeho osobních údajů, které se objevily zveřejněním prvního dopisu na internetových stránkách žalovaného. Z tohoto dopisu potom vyplývá jméno, příjmení žalobce, adresa včetně datové schránky a emailu. I tato druhá výzva byla zveřejněna na internetových stránkách žalovaného včetně jeho odpovědi ze dne 19. 8. 2014 tím, že žalovaný tyto zásahy odmítal a taktéž ničeho neanonymizoval, anonymizoval pouze údaj o čísle bankovního účtu uveřejněný v druhé výzvě žalobce. Z tohoto dalšího konání žalovaného potom žalobce dovozoval další neoprávněné zásahy týkající se kromě původně zmiňovaného zásahu na podobu a podobiznu, taktéž zásahu do neoprávněného rozšiřování písemností osobní povahy a zásahu do práva na jméno a soukromí a do osobní bezpečnosti. Poslední ze zásahů potom nikterak blíže nekonkretizoval, pokud jde o zásah do osobní bezpečnosti, uváděl pouze nebezpečnost samotného žalobce, jeho okolí, poukazoval potom na tvrzené násilnické okolí žalobce včetně jeho vazeb do zahraničí týkajících se neonacistického hnutí, a dále soudu předložil velký objem listinných důkazů vztahujících se k blogu žalovaného, ze kterých je zřejmé, že žalobce tento blog pravidelně navštěvuje minimálně již od roku 2011, neboť zpětně tyto články žalobce dohledal a soudu předložil. Týkají se však zcela jiných okolností, vývoje trestních kauz, které žalovaný na svém blogu opakovaně komentuje. Tyto články pro nadbytečnost soud neprováděl k dokazování.

K požadavku na formální splnění náležitostí petitu soud uvádí, že pokud jde o výrok označený žalobcem jako a), tento výrok není vykonatelný, není možné jej převzít do samotného výroku rozsudku, a to již z formálních nedostatků, kterými trpí. Soud především poukazuje, a to bez hodnocení jeho obsahu a skutečného splnění dalších požadavků k nároku na ochranu osobnosti, kterými se bude zabývat níže, že zde není uvedeno, kde je povinen žalovaný se zdržet uveřejňování údajů a podobizny, je zde uvedeno pouze „veřejné používání jména na své internetové stránce“ ta ale blíže není specifikována, žalovaný může používat více internetových stránek, tedy toto určení je zcela nedostačující. Dále soud uvádí, že také blíže není specifikována korespondence, navíc je zde uvedeno zřejmě omylem, korespondence žalovaného, nikoliv žalobce. Soud potom nemůže zakázat žalovanému uveřejnění své korespondence na svých internetových stránkách. Nad rámec shora uvedeného soud k prvnímu petitu žaloby potom uvádí, že by nebylo možné ani vyhovět petitu s časovým určením, kdy je žalovaný povinen se zásahů zdržet, tak, jak to zde žalobce časově určil, když splnění povinností žalovaného určoval pouze „až do data své poslední učiněné podpory, obhajoby, oslavy či glorifikace osoby podezřelé, obviněné, obžalované nebo odsouzené za trestné činy podle § 403, 404 a 405 trestního zákoníku, nebo za násilné trestné činy s rasovým, národnostním či náboženským motivem a ještě dva roky poté“. Nebylo by tedy možné vyhovět petitu s časovým určením, kdy je žalovaný povinen se zásahu držet, neboť tyto by nebyly ověřitelné, pokud jde o jejich časové určení a šlo by o negativní vymezení spočívající v nekonání, tedy absence podpory obhajoby, oslavy a glorifikace osob podezřelých ze zmiňovaných trestných činů. Taky by nebylo možné určit lhůtu dva roky poté, není možné určit počátek ani konec této lhůty. Petit se proto jeví pro tyto své vnitřní nedostatky a rozpory nevykonatelným a značně rozporným. Již z těchto důvodů by bylo namíště žalobu v plném rozsahu zamítnout. Obdobně tomu bude u výroku označeného žalobcem jako b), tedy druhému petitu žaloby, jímž se žalobce domáhal odstranění z internetových stránek fotografií a videozáznamu zachycujících rozlišitelnou podobu žalobce a dále anonymizování korespondence a další údajů o žalobci a nahrazení jména žalobce iniciály D. N. I v tomto případě soud shledává

nedostatečnost žalobního petitu dostatečně určitým, neboť opět zde absentuje jasné znění internetových stránek, kterých se má daný petit týkat, není zde jednoznačně určena korespondence, neboť zde je souhrnně uvedeno pouze jako korespondence „zveřejněná“ bez její specifikace konkrétní a navíc zde žalobce žádá do budoucna uložit povinnost žalovanému pro odstraňování a anonymizaci komentářů, diskusních příspěvků či poznámek, neznámo umístěných kde, a týkající se v podstatě třetích osob, nikoli samotného žalobce. Do budoucna žalovaného nelze nikterak omezovat v tom, aby svůj blog dál provozoval, natož aby mu byla ukládána povinnost odstraňovat komentáře, diskusní příspěvky či poznámky osob odlišných od žalobce; soudu taktéž zůstává skryto, co myslel žalobce poslední větou „aby smysl výše uvedeného zůstal naplněn“. Pro rozporuplnost, neurčitost a nevykonatelnost žalobního petitu s přesahem do ukládání povinnosti žalovanému k odstraňování příspěvků třetích osob soud uvádí, že pro formální nedostatky tohoto petitu, které nelze odstranit jakýmkoliv způsobem zkrácením či upřesněním ze strany soudu, je tento petit také nevykonatelným a je namístež žalobu co do tohoto požadavku zamítnout.

Soud se však zabýval i provedením listinných důkazů, které se vztahovaly k předmětné věci, samotným meritem případu, a to i při skutečnosti uvedené shora, které vylučují možnost žalobě vyhovět pro formální nedostatky. Soud tak učinil především s ohledem na třetí petit žaloby označený pod písmenem c), v němž žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy, kterou specifikoval výší 50.000 Kč za předmětné zásahy do jeho osobnostních práv. Pokud jde o zachycení podobizny, soud uvádí, že dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1873/2006 obsahem práva na podobu je uživatelské a dispoziční právo ve vztahu k zachycení podoby fyzické osoby, zatímco obsahem práva k podobizně je uživatelské a dispoziční právo subjektu ve vztahu k ní. Náhrada nemajetkové újmy v penězích přichází v úvahu jen v případě, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby, nebo její vážnost ve společnosti či došlo ve značné míře k zásahu do jiné složky osobnosti fyzické osoby včetně práva na podobu. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 936/2005 v právu na podobu je nezbytné rozlišovat mezi právem na podobu v užším smyslu a mezi právem k podobizně. Předmětná práva na podobu je individualizovaná (identifikovatelná) podoba fyzické osoby jako jedna z významných hodnot osobnosti jednotlivce. Podmínkou ochrany práva na podobu je (obdobně jako tomu je i u ochrany práva k podobizně), že osoba je na základě zobrazení identifikovatelná. Současně lze z uvedeného odvodit právo fyzické osoby, aby k ní byla přiřazována právě její podoba a aby touto podobou byla identifikována. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2232/2006 předmětem práva na podobu je individualizovaná (identifikovatelná) podoba fyzické osoby jako jedna z významných hodnot osobnosti jednotlivce. Podmínkou ochrany práva na podobu je (obdobně jako tomu je i u ochrany práva k podobizně), že osoba je na základě zobrazení identifikovatelná. Současně lze z uvedeného odvodit právo fyzické osoby, aby k ní byla přiřazována právě její podoba, a aby touto podobou byla identifikována. Doložené obdobně platí též pro právo na jméno, jehož obsahem je výlučně právo fyzické osoby mít a užívat ke svému označení jména, disponovat s ním, bránit tomu, aby někdo jiný tohoto jména neoprávněně užíval, ale současně i právo nebýt označován jiným jménem, než jménem svým. Soud uvádí, že vzal v potaz judikaturu Nejvyššího soudu ČR včetně úpravy práva na podobu a soukromí obsažené v občanském zákoníku § 84 a násl., a dospěl k závěru, že na základě provedeného dokazování, na základě vyličených skutkových tvrzení žalobce lze dospět k závěru, že nebylo porušeno toto právo žalobce, neboť žalovaný pouze zveřejnil spot, natočený osobou odlišnou od žalovaného na svých internetových stránkách, který obsahoval, jak sám žalobce uvedl, průběh jednání u Městského soudu v Brně z 9. 7. 2014, a jak sám žalobce konec konců nesporel, v tomto spotu nebyl žalobce nikterak označen jménem, a tedy nebyl nikterak identifikovatelný a individualizovaný. Na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR citovaných shora proto nelze dospět k závěru, že tímto užitím spotu na stránkách žalovaného došlo k jakémukoliv zásahu do osobnostních práv

žalobce. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že spot byl pořízen třetí osobou odlišnou od žalovaného, byl pořízen v rámci veřejného řízení před Městským soudem v Brně, žalobce se zde vyskytoval jako jedna z mnoha osob, které byly tohoto jednání účastny, a nikterak na něj nebylo ve spotu upozorňováno. Ve spotu nebyla nikterak snížena důstojnost fyzické osoby žalobce, její vážnost ve společnosti, nebo nebylo ani zasaženo ve značné míře do jiné složky osobnosti fyzické osoby pouze tímto zveřejněním. Až následně poté, co žalobce žalovanému zaslal dopis – první výzvu z 29. 7. 2014 a po jejím zveřejnění včetně reakce žalovaného na jeho internetových stránkách, lze dospět k závěru, že tímto dopisem došlo ke zveřejnění jména, příjmení, bydliště, internetové stránky a datové schránky samotného žalobce na stránkách žalovaného. Žalovaný zveřejnil korespondenci, která byla zaslána přímo jemu, a to spolu i se svými odpověďmi. Je pravdou, že žalobce nikterak nesvolil ke zveřejnění této své korespondence, dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 768/2009 použití všech písemností osobní povahy se váže nejen na svolení toho, o jehož projev osobní povahy jde, nýbrž i na svolení osoby, jíž se projev týká. Soud tak v tomto případě shledává na dvojí zcela různá práva, mezi nimiž je podstatný rozdíl, první kategorii tvoří právo toho, o jehož projev jde a jehož projev osobní povahy je v písemnosti zachycen, tato osoba má vždy plné dispoziční právo s písemností, které je přímým výrazem jejího práva k projevu osobnosti povahy. Toto právo není vázáno na žádné další předpoklady. Druhou kategorii práv tvoří právo osob, jíž se písemnost týká. V tomto případě je však nutno vzít v potaz obsah předmětného sdělení, které se veřejnosti prostřednictvím internetových stránek žalovaného dostalo, když žalobce napadal nikoliv obsah samotného sdělení písemnosti, ale sdělení jména, příjmení, bydliště, internetové stránky jeho osoby. Obával se, že tímto sdělením, které nebylo nikterak anonymizováno, může být ohrožena jeho bezpečnost, k tomuto požadavku však žádná skutková tvrzení bližší neuvedl, pouze poukazoval na nebezpečnost hnutí žalovaného a osob, které jeho stránky navštěvují, a to za situace, kdy je zřejmé, že polemiku s žalovaným již vedl v minulosti i on sám a internetové stránky navštěvuje i on sám. Je tedy s jejich obsahem srozuměn, a v interakci s žalovaným je již delší dobu. Žalovaný ke své obraně, pokud jde o zveřejnění písemností, uváděl absenci předpokladu neoprávněného zásahu do osobnostního práva a taktéž odkaz na legální licenci dle § 89 občanského zákoníku. Nutno uvést, že § 89 občanského zákoníku se vztahuje na podobiznu, zvukový či obrazový záznam, nikoliv použití písemnosti osobní povahy, a to pouze k přiměřenému použití k vědeckému a uměleckému účelu nebo pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství. Výklad k tomuto ustanovení občanského zákoníku potom nikterak nezmiňuje soukromé blogy jednotlivců. Soud proto požadavek žalovaného na zákonnou licenci spatřuje nedůvodným. Soud však uvádí, že dospěl k závěru, že zveřejněním této korespondence nikterak nedošlo k takové intenzitě neoprávněného protiprávního zásahu žalovaného, který by byl žalobci způsoben a který by naplňoval požadavek na úhradu nemajetkové újmy. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1712/2004, občanský zákoník práva na ochranu osobnosti fyzické osoby upravuje jako jednotné právo, jehož úkolem je v občanskoprávní oblasti zabezpečit respektování osobnosti fyzické osoby a její všestranný svobodný rozvoj. Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení, nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a neoprávněností (protiprávností) takového zásahu. Nenaplnění kteréhokoli z těchto předpokladů pak vylučuje možnosti nástupu sankcí podle ustanovení občanského zákoníku. V daném případě zveřejněním písemnosti, kterou adresoval žalobce žalovanému, nedošlo k zásahu objektivně způsobitelnému vyvolat nemajetkovou újmu spočívající v ohrožení osobnosti fyzické osoby, neboť je zřejmé, že žalovanému je osoba žalobce již delší dobu známa osobně, žalovaný se ve svém vyjádření nebránil ani tomu, že již při zveřejnění spotu věděl, o které osoby, mimo jiné o osobu žalovaného

v předmětném spotu jde, avšak nikterak sám ze své vlastní vůle osobu žalobce ve spotu původně uveřejněném neoznačil. Skutečnost ohledně vzájemného osobního setkání a polemiky potom taktéž, jak bylo již uváděno opakovaně shora, potvrzoval i samotný žalobce. Soud se tedy proto nedomnívá, že by až zveřejněním této písemnosti osobní povahy, ve které je uvedeno jméno, příjmení žalobce a jeho adresa, a to i s ohledem na jeho možnou identifikovatelnost z veřejných částí internetu, na kterou žalovaný poukazoval, pokud jde o uvedené soukromé údaje, by samotný žalovaný jakkoliv ohrozil osobnost fyzické osoby žalobce. Pokud jde potom o hodnocení osoby žalobce, případně odpověď na předmětné výzvy ze strany žalovaného, taktéž zveřejněné na jeho blogu, soud uvádí, že ani v tomto případě nedošlo k překročení mezí věcné a konkrétní kritiky, tedy přiměřené co do obsahu i formy, neboť tato obsahovala subjektivní názory žalovaného a na internetových stránkách žalovaného, jak vyplývá z listinných důkazů i tyto subjektivní názory jsou prezentovány a takto označeny (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1872/2004). Ze všech shora uvedených důvodů proto soud uvádí, že pro nesplnění formálních požadavků týkajících se prvních dvou výroků žaloby a pro nesplnění základních předpokladů pro existenci zásahů do osobnostních práv žalobce v příčinné souvislosti s tvrzeným protiprávním jednáním žalovaného, soud žalobu v plném rozsahu zamítal.

Soud rozhodoval ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok IV) dle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení žalovaného dle vyhl. č. 177/1996 Sb. § 9 odst. 4 z tarifní hodnoty 50.000,- 8 3.100,- Kč za přípravu a převzetí věci, vyjádření žalovaného doručené soudu 14. 5. 2015, vyjádření žalovaného doručené soudu 25. 6. 2015, vyjádření žalovaného doručené soudu 25. 8. 2015, vyjádření žalovaného doručené soudu 24. 5. 2016 a dále příslušný počet režijních paušálů á 300 Kč dle § 13 vyhlášky, to vše zvýšené o 21 % řádně doloženého DPH advokáta, tedy celkově ve výši 20.570,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **15 dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

Lhůta ve výroku o náhradě nákladů řízení byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě 3 dnů, když soud neshledal důvod pro stanovení lhůty delší.

V Praze dne 14. března 2017

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
s o u d k y n ě